

ger, at den Forbindelse, hvori de Meniges Lønning her er sat til Lønningstillaget for Embeds- og Bestillingsmænd i det Høje taget, skal kunne være stærk nok til at fremtvinge de Resultater, man derved har ønsket at fremtvinge. Jeg tror, at der er givet Exempler paa, at Befolkningen ikke ønsker, at noget Tryk i den Henseende skal kunne baseres paa Ønsket om at give de Menige og Underkorporalene forhøjet Lønning. Foruden Forslagene paa Finantsloven er det Flertallets Mening at stille Forslag til Lov om Tillægsbevilling for indevarende Finantsaar, gaende ud paa de samme Bestemmelser som de her foreslaaede. — Det finantsielle Resultat af de Vædringsforslag, som findes optagne i Betænkningen, gaar ialt ud paa et Beløb af 894,865 Kr.; men dertil vil komme, efter hvad jeg har anslaaet, et Beløb af 50,000 Kr., for Institutter med separat Fonds, og endelig udgjorde Tillægene til Medhjælpssummerne ifjor, beregnede efter 10 pSt., 83,000 Kr., ialt ca. 1,027,000 Kr., eller, da multiplis Medhjælpssummerne iaar beregnes efter de samme Regler som de øvrige Lønningstillæg, vil Summen kunne blive endnu noget større. Det bliver altsaa en Bevilling af over 1,000,000 Kr. paa det kommende Finantsaar, og 1,000,000 Kr. paa indevarende Finantsaar, og Flertallet staar altsaa her med en Bevilling af ialt over 2,000,000 Kr. i sin Haand. Vi tilbyde den høitærede Regjering dette, ikke fordi vi egenlig have søgt os kaldede til at tage Initiativet i en Sag som denne, men overfor de stærke Ønsker, der ere komne frem, tilbyde vi den høitærede Regjering dette Forslag og ville isvrigt tage vore Forholdsregler efter den Optædgen, som her overfor maattes vises fra Regjerings Side.

Scavenius: Jeg skal i al Korthed paa Mindretallets Vegne forklare, hvorfor vi ikke have kunnet følge Flertallet i denne Sag. Sagen er nærved at være uddebatteret, vi havde den for flere Gange ifjor, saa de forskjelligge Anskuelser jo ere ret velbekendte. Hvad for det Første Realiteten angaar, vil det jo være Noget, der følger af sig selv, at vi i Finantsubvalget have forhandlet indbyrdes, om vi ikke ialtsald i Realiteten kunde blive enige, og jeg skal ikke paa mine egne og de fleste af Mindretallets Vegne — thi selv om vi havde været enige i Realiteten vilde vi ikke være gaede ind paa Flertallets Forslag — men paa enkelte af Mindretallets Vegne sige, at hvis det kun havde været muligt at forenes med Flertallet om Realiteten, vilde de ikke have taget i Betænkning at gaa den Vej, Flertallet her har foreslaaet; men for os Andre have flere Betragtninger herimod gjort sig gjældende. For det Første have vi ikke kunnet andet end se hen til, at Regjeringen har foreslaaet et Lovforslag, og vi have ikke fundet, at det var nogen Grund til at lægge dette Forslag hen. Det har forekommet os, at selv om man mente, at Forslaget

gik for vidt haade ved at medtage for mange og for store Lønninger og ved at det ikke var indskrænket til eet eller to Aar, var dette Ting, der kunde rettes ved Vædringsforslag til Lovforslaget, uden at der var nogensomhelst Nødvendighed for at rejse denne Strid, om Lønningstillægene kunde optages paa Finantsloven eller ikke igjen. Vi have for det Første altsaa ikke kunnet se, at der var nogen Grund dertil; men naar vi dernæst undersøge, om det da er rigtigt at optage dem paa Finantsloven, da kan det jo sagtens gjøres gjældende fra Flertallets Side, at man dog ikke kan negte, at et Lønningstillæg ganske i Almindelighed taget kan optages paa Finantsloven; det er der vist heller Ingen, som har negtet nogen sinde, det er sket mange Gange, og det vil vist ogsaa i Fremtiden ske mange Gange; men det er virkelig ikke noget Argument for at gaa den Vej, som nu er foreslaaet, thi det, der her er Tale om, er et gennemgaaende Lønningstillæg til alle Embedsmænd, hvis Lønninger ikke overstige den Grænse, som her er sat. Allerede det gjør jo en meget betydelig Forskjel, men endogsaa her er jeg villig til en Indrømmelse. Hvis der virkelig var ganske ekstraordinære Forhold tilstede iaar, som ikke havde været tilstede de foregaaende Aar, og som der var al mulig Udfigt til ikke vilde komme tilstede de følgende Aar, kunde jeg ikke sige noget Væsentligt imod at optage Tillæget paa Finantsloven, men saaledes er Forholdet ikke. Det, hvorfor der nu er Tale om at bevilge et Tillæg, er en Dyrtid, som har været i flere Aar, og som der ikke er nogensomhelst Udfigt til vil høre op for det Første, men som tværtimod synes at ville fastne sig til at være den regelmæssige Tilstand. Naar Forholdet er saaledes, vil man let se, at hvis man gaar ind paa iaar at bevilge disse Lønningstillæg, kommer man ikke lettelig bort fra dem igjen; altsaa sætter man dem ind paa Finantsloven, har man i Virkeligheden paa Finantsloven voteret Tillæg til Lønningsslove, der som sagt kunne og sandsynligvis ville blive staaende i mange Aar, og det anses vi for at være urigtigt. Flertallet har søgt at undgaa den formelle Indvending, som blev reist ifjor, at man dog ikke paa Finantsloven burde optage en Stump af en Lønningsslove til at optage de Regler, hvorefter Lønningstillægene skulle gives, i deres Betænkning istedetfor i selve Lovteksten. Jeg negter ikke, at det rent formelt set ser nettere og behageligere ud, men der er i Virkeligheden ingen Forskjel. Naar Flertallet hævder og ganske vist maa hævde fra sit Standpunkt, at de Regler, som det her har optaget i sin Betænkning, ville ved dette Things Afstemning blive lige saa gyldige som om de stode paa Finantsloven, saa er den virkelige Forskjel mellem at stille dem i Betænkningen og i Loven meget ringe. Der kunde ganske vist reises nogen Tvivl om følgende Sætning, jeg skal tillade mig at oplæse af Betænkningen, er ganske korrekt.